

“A mi, les cançons m’apareixen com si fos el destí”

La Pegatina ha arribat amb tanta energia que se’n va a actuar a la Xina. El nou disc, ‘Xapomelön’, continua encomanant la festa que corre per les venes dels set rumbers del grup.

LAdrià, vocal i guitarrista del grup, explica com ha estat la rebuda del tercer àlbum. És un grup que fa vuit anys que camina, però que ara han conquerit el cim, senten que han arribat allà on volien arribar.

—Després de tres discos us costa de reinventar-vos?

—No ens hi escalfem el cap. Tot això que sabem ho vam aprendre tocant. Fa vuit anys no teníem ni idea de tocar. Els tres que vam començar, vaja. Al cap d’un temps de tocar vam descobrir que allò que fèiem era rumba. Per a nosaltres fer rumba no va ser premeditat i és la via per a exterioritzar allò que tenim

a dins. Hem mantingut aquest ritme perquè és el que et fa ballar. I, de fet, quan preparo una cançó no penso en cap més ritme. A mi, les cançons m’apareixen com si fos el destí. A vegades, fins i tot tinc la sensació d’un *déjà vu*. Crec que les cançons que componc ja les tenia dins i l’únic que haig de fer és acabar de buscar-les.

—El segon dia de penjar el nou disc a internet ja se n’havien fet més de 20.000 descàrregues. Us sorprèn?

—Intentes esperar-t’ho, però no tant. Saps que hi haurà una resposta i que hi ha gent que se’l descarregarà i que farà comentaris, però 20.000 en dos dies és un deliri. Nosaltres ho vam anunciar,

vam fer publicitat, però no esperàvem que tanta gent estigués atenta a la sortida del nou disc.

—I la reacció de la gent ha estat la que esperàveu?

—Partim de la idea que a nosaltres ens agradava molt allò que fèiem i, per tant, hi havia la possibilitat que a la gent també. Dubtàvem que agradés la incorporació de la bateria, perquè hi havia cançons que no acabaven de ser rumba, no acabaven de reeixir. Però a nosaltres ens agradava i, per tant, hi havia la possibilitat que agradés a la gent.

—Qui investiu a la cançó “Molta merda i massa teatre”?

—És una crítica a les màfies dels or-

ganitzadors de concerts, a les revistes i, en general, al món de la música. La part que diu “érem tu i jo i ara som quatre” ve a dir que abans érem músic i públic i ara ens hem adonat que hi ha molta més història entremig. “Qui no artista no pisca” o “Si et passen revista dóna’ls temps”...

—Us heu trobat afectats per aquesta manipulació?

—Hem vist que a cada punt intenten que enganyis el teu públic de moltes maneres diferents. Un exemple és l’organització dels concerts de les festes majors de tot Catalunya, que són a les mans únicament de dues empreses. Els ajuntaments no contracten directament

els grups, tal com haurien de fer. Les empreses es reparteixen el territori i l’única manera d’obtenir-hi beneficis és cobrant l’entrada. Nosaltres, moltes vegades, hem demanat que els concerts de les festes majors siguin gratuïts, però no ens en sortim.

—Que us obliguin a prostituir-vos indigna...

—Sí, perquè si nosaltres existim com a grup és gràcies a la humilitat i a l’honestedat que hi ha al darrere, cosa que després no pots aconseguir de cara al públic.

—A la cançó “Y si voy” es veu clarament que no us interessa que la política contamineu les vostres cançons.

—Hi ha unes quantes cançons que parlen d’això. Però aquesta, concretament, l’hem posada en boca dels polítics. Els polítics manipulen i són uns cabrons, perquè els ho fem fàcil. Si fan les coses malament és perquè algú els ho deixa fer.

—Com es presenta el 2011?

—Acabem d’arribar d’una gira per tot l’estat espanyol. A Euskal Herria vam al·lucinar moltíssim perquè ho vam omplir tot. Van venir 1.100 persones a Pamplona, 700 a Vitòria, 700 a Bilbao. Tant a Madrid com a Barcelona ho vam vendre tot. Vas a tot arreu i tothom canta les noves cançons: és increïble. Però ens adonem que això no és d’aquest disc concretament, sinó que fa anys que anem a tots aquests llocs menjant merda i un dia t’acaben reconeixent. S’ha de tractar bé la gent que et ve a veure, encara que siguin quinze persones.

—També teniu projectes a l’estranger.

—Sí, i molt ben parits. Ara el primer que ens arriba és a la festa major de Bolonya, que seria com les festes de la Mercè d’aquí. Després tenim festivals pels Països Baixos, França, Alemanya, Àustria, Dinamarca, Liechtenstein. A l’octubre anem a la Xina...

—La Xina? Com és que arribeu tan lluny?

—Als Països Baixos vam participar en un festival de programadors de tot el món i hi havia tres festivals xinesos. Tots tres en van quedar encantats i ens han convidat. És molt graciós, perquè a la Xina ens han dit que ens vindrà a veure poca gent perquè es tracta del circuit *underground* amb només 30.000

persones cada dia. Allà són coses minoritàries.

—Però tots aquests tords per Europa i Àsia no serien possibles sense la màfia del món de la música.

—Sí, és cert. Hi ha coses de les quals t’has d’aprofitar. És tan simple com que tu tens un agent als Països Baixos que té en carter a uns quants artistes i cada any tria els que vol. Hem tingut la sort que hagi comptat amb nosaltres. Però sempre t’has d’agafar a ocasions com aquestes perquè no passen cada dia.

—Anem a “Cáliz de Fuego”... Molts moments feliços amb Harry Potter?

—L’Ovidi i jo som fans de Harry Potter però no hi té res a veure. El “cáliz de fuego” de què parla la cançó és la inspiració perquè és quelcom màgic, que t’apareix sense avisar.

—El tema “Mari Carmen” és Caribemix total. Us han inspirat moltes *Mari Carmens*?

—És un tema que no hem escrit del tot nosaltres. El vam conèixer a través d’un grup de Sevilla que es diu Canijos Sin Fronteras, però que tampoc no és seva. Ens van dir que esperaven que féssim un *hit* del tema. I vam decidir que aquest tema havia de ser un *trencapistes*.

—També teniu col·laboracions de l’Amparo Sánchez del grup Amparanoia a la cançó “Cáliz de Fuego”, d’en Joan Garriga de La Troba Kung-Fu a la cançó “La Voisine”, els Indigna al tema “Janoveva” i les The Sey Sisters a “Foxy & Billy”. Són col·laboracions premeditades o hi va ensopegar?

—Nosaltres teníem pensat de demanar col·laboracions a l’Amparo i en Joan, però se’ns van avançar i ells ens ho van proposar a nosaltres. Els Indigna, ens encanta escoltar-los quan anem amb furgoneta. No són gaire coneguts, però ens encanten. La cançó “Janoveva”, que tracta sobre l’autocensura, demanava un rap i al final ho vam demanar a les The Sey Sisters, les coristes de Morodo.

—Per a acabar, quines sorpreses ofereixen els vostres directes?

—Doncs en comptes de ser una presentació del disc és una barreja de tots tres. Els nostres directes són una festa. I continuem empalmant totes les cançons, només parem quatre cops per parlar i ja està. És més potent que mai. Aquesta vegada n’hem fet un gra massa.

Aitana Colina